

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
TRZECIA SEKCJA

W. P. i inni przeciwko Polsce

DECYZJA W KWESTII DOPUSZCZALNOŚCI

(SKARGA nr 42264/98)

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Trzecia Sekcja), zasiadając 2 września 2004 r. jako Izba składająca się z:

Pan G. RESS, *przewodniczący*,

Pan I. CABRAL BARRETO,

Pan R. TÜRMEN,

Pan J. HEDIGAN,

Pani M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

Pani H.S. GREVE,

Pan L. GARLICKI, *sędziowie*,

oraz Pan M. VILLIGER, *zastępca Kanclerza Sekcji*,

mając na względzie powyższą skargę wniesioną 13 sierpnia 1996 r.,
po obradach, wydaje następującą decyzję:

FAKTY

Skarżący W. P., K. K., M. M., H. M., J. F. oraz D. F. są obywatelami polskimi, urodzonymi odpowiednio w 1966, 1959, 1955, 1957, 1941 i 1952 r. Z zawodu są oni odpowiednio: funkcjonariuszem policji, rolnikiem, funkcjonariuszem policji, krawcem, nauczycielem i rencistą. M. M. i H. M., a także J. F. i D. F. są małżeństwami. Pozwany Rząd reprezentowany był przez panią S. Jaczewską, pełniącą obowiązki pełnomocnika Rządu oraz następnie pana J. Wołásiewicza, pełnomocnika.

A. Okoliczności sprawy

Okoliczności sprawy przedstawione przez strony mogą być podsumowane w następujący sposób:

1. Stowarzyszenie Represjonowanych Funkcjonariuszy Resortu Spraw Wewnętrznych

22 lutego 1995 r. W. P., M. M. i H. M. poinformowali Urząd Wojewódzki w Kaliszu, iż postanowili założyć stowarzyszenie zwykle pod nazwą Stowarzyszenie Represjonowanych Funkcjonariuszy Resortu Spraw Wewnętrznych. Przedłożyli kopię regulaminu stowarzyszenia, który wymieniał następujące cele:

- „1. Zrzeszanie się byłych i obecnych funkcjonariuszy spraw wewnętrznych oraz członków ich rodzin dotkniętych różnymi formami represji, prześladowań, szykan i dyskryminacji.
2. Rozpoznawania zjawiska prześladowań, represji, szykan i dyskryminacji w resorcie spraw wewnętrznych.
3. Podejmowanie działań zmierzających do poprawy pełnienia służby oraz socjalno – bytowych funkcjonariuszy resortu spraw wewnętrznych.
4. Reagowanie na wszelkie przejawy łamania prawa, nadużywania uprawnień, stosowania szykan, represji, prześladowań i dyskryminacji.
5. Podejmowanie działań zmierzających do naprawienia krzywd i szkód osobom pokrzywdzonym.
6. Podejmowanie działań zmierzających do pociągnięcia do odpowiedzialności osób winnych prześladowań, represji, szykan i dyskryminacji.
7. Współdziałanie z urzędami, organami władzy i administracji państwowej, organizacjami narodowo-patriotycznymi, chrześcijańskimi, związkami i stowarzyszeniami.
8. Szerzenie wartości narodowo-patriotycznych.
9. Wypowiadanie się w sprawach publicznych.”

17 marca 1995 r. wojewoda kaliski zwrócił się do Sądu Wojewódzkiego w Kaliszu o wydanie postanowienia zakazującego utworzenia stowarzyszenia. Twierdził, że jego nazwa wprowadzała w błąd, ponieważ sugerowała, że prześladowania miały miejsce w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Dodał, że w Polsce panują rządy prawa, a od 1989 r. wprowadzonych zostało wiele regulacji w celu ochrony praw funkcjonariuszy policji. Ponadto wojewoda zgodził się z opinią komendanta wojewódzkiego policji w Kaliszu, że nazwa stowarzyszenia obrażała Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. 19 września 1995 r. Sąd Wojewódzki w Kaliszu uwzględnił wniosek i wydał postanowienie zakazujące utworzenia stowarzyszenia. Uznał, że skarżący nie działali zgodnie z art. 45 Prawa

o stowarzyszeniach, które nakazywało im uzgodnienie z ministrem spraw wewnętrznych celów stowarzyszenia dotyczących ochrony porządku publicznego.

Skarżący wnieśli rewizję do Sądu Apelacyjnego w Łodzi, która została oddalona 20 lutego 1997 r. Sąd ten zgodził się z wnioskami sądu wojewódzkiego, że skarżący naruszyli art. 45 Prawa o stowarzyszeniach, ponieważ nie uzgodnili z ministrem spraw wewnętrznych celów stowarzyszenia dotyczących ochrony porządku publicznego. W dodatku nazwa stowarzyszenia sugerowała występowanie prześladowań w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, dlatego też zniesła wiała instytucję publiczną.

2. Stowarzyszenie Narodowo-Patriotyczne Represjonowanych Policjantów i Nauczycieli

25 czerwca 1996 r. W. P., M. M., H. M., J. F. i D. F. poinformowali Urząd Wojewódzki w Kaliszu o utworzeniu stowarzyszenia zwykłego pod nazwą Stowarzyszenie Narodowo-Patriotyczne Represjonowanych Policjantów i Nauczycieli.

10 lipca 1996 r. wojewoda kaliski zwrócił się do Sądu Wojewódzkiego w Kaliszu o wydanie postanowienia zakazującego utworzenia stowarzyszenia.

9 października 1996 r. skarżący złożyli wniosek o to, by postępowanie było prowadzone przez sędziego prześladowanego w przeszłości przez władze.

15 października 1996 r. Sąd Wojewódzki w Kaliszu przeprowadził rozprawę. Skarżący nie wzięli w niej udziału, chociaż zostały im doręczone wezwania. Sąd wezwał skarżących do sprecyzowania, czy ich wniosek z 9 października 1996 r. został złożony w celu wyłączenia sędziego przewodniczącego.

20 października 1996 r. skarżący ponowili swój wniosek z 9 października 1996 r.

14 kwietnia 1997 r. sąd wojewódzki oddalił wnioski złożone 9 i 20 października 1997 r.

Sąd wyznaczył rozprawę na 25 kwietnia 1997 r. Skarżący twierdzili, że na skutek „reform żydowskich i bolszewickich” nie mogli pozwolić sobie na uczestniczenie w rozprawie.

29 kwietnia 1997 r. skarżący zwrócili się do sądu wojewódzkiego o „doręczenie im postanowienia wraz z uzasadnieniem wydanego przez sąd 25 kwietnia 1997 r.”

30 kwietnia 1997 r. Sąd Wojewódzki w Kaliszu wydał postanowienie zakazujące utworzenia stowarzyszenia.

30 marca 1998 r. sąd wojewódzki oddalił wniosek skarżących z 29 kwietnia 1997 r. Wskazał, że zwrócili się o odpis postanowienia, które nie zostało wydane, jako że sąd zakazał utworzenia stowarzyszenia postanowieniem z 30 kwietnia 1997 r. Ponadto skarżący nie złożyli wniosku o doręczenie im postanowienia wraz z uzasadnieniem w ciągu tygodnia od tej daty, tj. w terminie przewidzianym przepisami kodeksu postępowania cywilnego.

20 kwietnia 1998 r. skarżący otrzymali odpis postanowienia sądu wojewódzkiego z 30 kwietnia 1997 r. zakazującego utworzenia stowarzyszenia.

27 kwietnia 1998 r. skarżący złożyli zażalenie na postanowienia z 30 marca 1998 r., a 4 maja 1998 r. złożyli apelację na postanowienie z 30 kwietnia 1997 r. Jednak ich zażalenie z 27 kwietnia 1998 r. zostało oddalone 3 września 1998 r.

3. Stowarzyszenie Narodowo-Patriotyczne Polaków Poszkodowanych przez Bolszewizm i Syjonizm

20 stycznia 1998 r. W. P., K. K., M. M., H. M., J. F. i D. F. poinformowali Urząd Wojewódzki w Kaliszu, iż postanowili utworzyć stowarzyszenie zwykłe pod nazwą Stowarzyszenie Narodowo-Patriotyczne Polaków Poszkodowanych przez Bolszewizm i Syjonizm. Przedłożyli kopię regulaminu stowarzyszenia, które wymieniał następujące cele:

- „1. Zrzeszanie się Polaków poszkodowanych przez bolszewizm/ bolszewików i syjonizm/ syjonistów.
2. Rozpoznawanie zjawiska prześladowań, represji, szykan i dyskryminacji w Polsce.
3. Rozpoznawanie zjawiska łamania praw człowieka i praw obywatelskich w Polsce.
4. Rozpoznawanie zjawiska i skali holocaustu Narodu Polskiego.
5. Reagowanie na wszelkie przejawy łamania prawa, nadużywania uprawnień, stosowanie szykan, represji, prześladowań i dyskryminacji.
6. Podejmowanie działań zmierzających do równouprawnienia etnicznych Polaków z obywatelami żydowskiego pochodzenia poprzez dążenia do zaniechania uprzywilejowania etnicznych Żydów i poprzez dążenia do zaniechania dyskryminacji etnicznych Polaków.
7. Podejmowanie działań zmierzających do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej i materialnej sprawców i zbrodniarzy winnych holocaustu Narodu Polskiego.
8. Podejmowanie działań zmierzających do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej i materialnej sprawców i zbrodniarzy (także sprawców i zbrodniarzy zza urzędowych biur oraz sprawców i zbrodniarzy w togach sędziowskich i prokuratorskich) winnych prześladowań, represji, szykan i dyskryminacji.
9. Podejmowanie działań zmierzających do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej i materialnej sprawców i zbrodniarzy winnych łamania praw człowieka i praw obywatelskich.
10. Ujawnianie i zwalczanie zagrożeń, które wymierzone są przeciwko najżywotniejszym interesom Narodu Polskiego.
11. Podejmowanie działań zmierzających do naprawienia krzywd i szkód osobom pokrzywdzonym.

12. Podejmowanie działań zmierzających do poprawy warunków życia Polaków poszkodowanych przez bolszewizm / bolszewików i syjonizm / syjonistów.
13. Podejmowanie działań zmierzających do zdecydowanego przeciwstawienia się psychicznemu i fizycznemu mordowaniu Narodu Polskiego.
14. Szerzenie wartości narodowo – patriotycznych.
15. Żądanie przyznania uprawnień kombatanckich Polakom poszkodowanym przez bolszewizm / bolszewików i syjonizm / syjonistów.
16. Współdziałanie z instytucjami, organizacjami narodowo – patriotycznymi, chrześcijańskimi, związkami i stowarzyszeniami prowadzącymi rzeczywistą (a nie pozorowaną) działalność dla dobra Narodu Polskiego.
17. Wypowiadanie się w sprawach publicznych.”

22 stycznia 1998 r. wojewoda kaliski zwrócił się do Sądu Wojewódzkiego w Kaliszu o wydanie postanowienia zakazującego utworzenia stowarzyszenia.

6 marca 1998 r. Sąd Wojewódzki w Kaliszu uwzględnił wniosek i wydał postanowienie zakazujące utworzenia stowarzyszenia. Sąd uznał, że regulamin stowarzyszenia był niezgodny z prawem. Skarżący zamierzali utworzyć stowarzyszenie zwykłe, które nie miało osobowości prawnej. Zaakceptowany mógł być jedynie punkt 1 regulaminu określający cele stowarzyszenia. Pozostałe cele były albo niezgodne z prawem lub nierealistyczne, albo nie mogły być realizowane przez stowarzyszenie zwykłe. Na przykład punkty 2, 3 i 4 odnosiły się do celów już realizowanych przez inne instytucje. Punkt 6 wprowadzał mylne wrażenie istnienia nierówności pomiędzy obywatelami. Ponadto punkt 8 nosił znamiona zniesławienia sędziów i prokuratorów.

Skarżący odwołali się do Sądu Apelacyjnego w Łodzi, ale 24 lipca 1998 r. sąd oddalił ich apelację.

B. Właściwe prawo krajowe

1. Konstytucja z 1997 r.

Artykuł 12 Konstytucji, która została przyjęta przez Zgromadzenie Narodowe 2 kwietnia 1997 r. i weszła w życie 17 października 1997 r. stanowi:

„Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność stowarzyszenia i działania związków zawodowych, organizacji społeczno-zawodowych rolników, stowarzyszeń, ruchów obywatelskich, innych dobrowolnych stowarzyszeń i fundacji.”

Artykułu 13 stanowi:

„Zakazane jest istnienie partii politycznych i organizacji odwołujących się w swoich programach do totalitarnych metod i praktyk działania nazizmu, faszystwu i komunizmu, a także tych, których program lub działalność zakłada lub dopuszcza nienawiść rasową i narodowościową, stosowanie przemocy w celu zdoby-

cia władzy lub wpływu na politykę państwa albo przewiduje utajnienie struktur lub członkostwa.”

2. *Prawo o stowarzyszeniach z 1989 r.*

Artykuł 1 Prawa o stowarzyszeniach przewiduje we właściwym zakresie:

„1. Obywatele polscy realizują prawo zrzeszania się w stowarzyszeniach, zgodnie z przepisami Konstytucji oraz porządkiem prawnym określonym w ustawach.

2. Prawo zrzeszania się w stowarzyszeniach może podlegać ograniczeniom przewidzianym jedynie przez ustawy, niezbędnym do zapewnienia interesów bezpieczeństwa państwowego lub porządku publicznego, ochrony zdrowia i moralności albo ochrony praw i wolności innych osób.

3. Stowarzyszenia mają prawo wypowiedzania się w sprawach publicznych.

Artykuł 2 przewiduje, w omawianym zakresie:

„1. Stowarzyszenie jest dobrowolnym, samorządnym, trwałym zrzeszeniem o celach niezarobkowych.

2. Stowarzyszenie samodzielnie określa swoje cele, programy działania i struktury organizacyjne oraz uchwała akty wewnętrzne dotyczące jego działalności.”

Artykuł 45 przewiduje:

„Osoby pragnące założyć stowarzyszenie prowadzące działalność bezpośrednio związaną z obronnością albo bezpieczeństwem państwa lub ochroną porządku publicznego są obowiązane uzgodnić zakres tej działalności, odpowiednio, z Ministrem Obrony Narodowej lub Ministrem Spraw Wewnętrznych albo organami przez nich określonymi (...).”

Rozdział 6 ustawy dotyczy stowarzyszeń zwykłych. Stanowi, że nie mają one osobowości prawnej i nie podlegają rejestracji. Osoby zamierzające utworzyć stowarzyszenie zwykłe powinny przyjąć regulamin stowarzyszenia i przedłożyć go organowi nadzorującemu, który może zwrócić się do sądu o zakazanie utworzenia stowarzyszenia. Sąd może zakazać utworzenia stowarzyszenia, jeżeli jego regulamin jest niezgodny z prawem lub gdy jego założyciele nie spełniają wymogów prawnych.

3. *Kodeks postępowania cywilnego z 1964 r.*

Artykuł 369 przewiduje:

„1. Apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem.

2. Jeżeli strona nie zażądała uzasadnienia wyroku w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji, termin do wniesienia apelacji biegnie od dnia, w którym upłynął termin do żądania uzasadnienia.”

ZARZUTY

Skarżący zarzucali na podstawie art. 6 § 1 Konwencji, że Sąd Wojewódzki w Kaliszu ukrywał przed nimi przez ponad rok informację o wydaniu wyroku w ich sprawie 30 kwietnia 1997 r.

Zarzucali także naruszenie art. 11 Konwencji.

Skarżący podnosili również na podstawie art. 14 Konwencji w związku z art. 11, że „sądownictwo tzw. III Rzeczypospolitej kontrolowane przez żydowskie interesy” zakazało utworzenia stowarzyszeń przez etnicznych Polaków.

PRAWO

1. Skarżący zarzucali zgodnie z art. 6 § 1 Konwencji (prawo do sprawiedliwego procesu), że Sąd Wojewódzki w Kaliszu ukrywał przed nimi przez ponad rok informację o wydaniu wyroku w ich sprawie 30 kwietnia 1997 r.

Rząd twierdził, że w świetle faktów sprawa skarga jest oczywiście nieuzasadniona.

Trybunał stwierdza, że twierdzenia skarżących dotyczące naruszenia artykułu 6 są całkowicie pozbawione podstaw. W konsekwencji, zarzut ten jest niedopuszczalny jako oczywiście nieuzasadniony zgodnie z artykułem 35 §§ 3 i 4 Konwencji.

2. Skarżący zarzucali także naruszenie art. 11 Konwencji, który przewiduje:

„1. Każdy ma prawo do swobodnego, pokojowego zgromadzania się oraz do swobodnego stowarzyszania się, włącznie z prawem tworzenia związków zawodowych i przystępowania do nich dla ochrony swoich interesów.

2. Wykonywanie tych praw nie może podlegać innym ograniczeniom niż te, które określa ustawa i które są konieczne w społeczeństwie demokratycznym z uwagi na interesy bezpieczeństwa państwowego lub publicznego, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwu, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób. Niniejszy przepis nie stanowi przeszkody w nakładaniu zgodnych z prawem ograniczeń w korzystaniu z tych praw przez członków sił zbrojnych, policji lub administracji państwowej.

1. Stanowiska stron

Skarżący twierdzili, że orzeczenia zakazujące utworzenia stowarzyszeń naruszały ich prawo do swobodnego stowarzyszania się. Przyczyny podane przez sądy dla uzasadnienia wyroków nosiły znamiona zmywy.

Rząd twierdził przede wszystkim, że zarzucana ingerencja w prawa skarżących do swobodnego stowarzyszania się była przewidziana prawem. Ponadto była konieczna w społeczeństwie demokratycznym w interesie „bezpieczeństwa państwowego i publicznego”, „zapobiegania przestępstwu” oraz ochrony „praw i wolności innych”.

W kwestii postępowania dotyczącego utworzenia Stowarzyszenia Represjonowanych Funkcjonariuszy Resortu Spraw Wewnętrznych wskazał, że zakazano utworzenia z powodu niedopełnienia przez skarżących wymogów prawa krajowego.

W odniesieniu do skargi dotyczącej utworzenia Stowarzyszenia Narodowo-Patriotycznego Represjonowanych Policjantów i Nauczycieli Rząd uważał, że skarżący nie wyczerpali krajowych środków, ponieważ nie odwołali się od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Kaliszu z 30 kwietnia 1997 r. w trzytygodniowym terminie, przewidzianym przez art. 369 kodeksu postępowania cywilnego.

Wreszcie Rząd twierdził, że wyrok zakazujący utworzenia Stowarzyszenia Narodowo-Patriotycznego Polaków Poszkodowanych przez Bolszewizm i Syjonizm był rezultatem nieprzestrzegania przez skarżących prawa krajowego. W szczególności w punkcie 6 regulaminu stowarzyszenia wprowadzili oni pojęcie nierówności pomiędzy etnicznymi Polakami a obywatelami pochodzenia żydowskiego. Cele stowarzyszenia były obraźliwe i dyskryminujące w stosunku do członków mniejszości etnicznej i dlatego też nie powinny korzystać z ochrony art. 11 Konwencji. Ponadto idee popierane przez skarżących mogły być postrzegane jako ożywiające odczucia antysemityczne. Dlatego też ingerencja w ich swobodę stowarzyszania się była uzasadniona na podstawie art. 11 § 2. Ponieważ skarżący próbowali korzystać ze swobody stowarzyszania się w sposób sprzeczny z tekstem i duchem Konwencji, ich skarga powinna być postrzegana jako stanowiąca nadużycie prawa w rozumieniu art. 17 Konwencji i uznana za niedopuszczalną.

2. Ocena Trybunału

i. Stowarzyszenie Represjonowanych Funkcjonariuszy Resortu Spraw Wewnętrznych

Trybunał uznaje, że zarzucana ingerencja w prawo skarżących do swobodnego stowarzyszania się, oparta na art. 6 ustawy Prawo o stowarzyszeniach, była „przewidziana przez ustawę”. Ponadto realizowała uzasadniony cel ochrony „bezpieczeństwa państwowego” i „praw i wolności innych”.

Co do tego, czy środki te były konieczne w demokratycznym społeczeństwie Trybunał przypomina, że wymaga to istnienia „pilnej potrzeby społecznej”, a państwa posiadają pewien margines swobody w tym zakresie (zob. *Handyside przeciwko Wielkiej Brytanii*, wyrok z 7 grudnia 1976 r., Seria A nr 24, s. 22, § 48).

W tym względzie Trybunał zauważa, że niektóre postanowienia regulaminu stowarzyszenia zostały uznane za niezgodne z prawem. W szczególności Sąd Wojewódzki w Kaliszu uznał, że brak uzgodnienia przez skarżących z ministrem spraw wewnętrznych celów stowarzyszenia wyszczególnionych w regulaminie i dotyczących ochrony porządku publicznego naruszał art. 45 Prawa o stowarzyszeniach. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny w Łodzi. Wprawdzie wydaje się, że skarżący nie zgadzają się z tymi ustaleniami, ale jest to sprawa interpretacji prawa krajowego i Trybunał nie może swoim wyrokiem zastępować w tym względzie wyroków sądów krajowych. Wyłącznym zadaniem Trybunału jest zbadanie, czy kwestionowane środki były zgodne z wymogami Konwencji, a w szczególności, czy podstawy, na których sądy krajowe oparły swoje orzeczenia były wystarczające i odpowiednie w odniesieniu do kryterium zawartego w art. 11 Konwencji (zob. *mutatis mutandis*, A. C. R. E. P. *przeciwko Portugalii*, nr 23892/94, decyzja Komisji z 16 października 1995 r., Decisions and Reports 83-B, p. 57).

Biorąc pod uwagę przyczyny, na których sądy krajowe oparły swoje orzeczenia oraz uwzględniając cele stowarzyszenia zawarte w jego regulaminie, Trybunał uznaje, że kwestionowana decyzja zakazująca utworzenia stowarzyszenia może być uznana za konieczną w społeczeństwie demokratycznym, jeśli zważy się margines swobody w ocenianiu, jaki państwa mają w tym względzie.

W konsekwencji ta część skargi jest oczywiście nieuzasadniona w rozumieniu art. 35 § 3 Konwencji i dlatego też musi być odrzucona zgodnie z art. 35 § 4.

ii. Stowarzyszenie Narodowo-Patriotyczne Represjonowanych Policjantów i Nauczycieli

Trybunał zauważa, że skarżący nie odwołali się w terminie przewidzianym przez prawo krajowe od wyroku Sądu Wojewódzkiego w Kaliszu z 30 kwietnia 1997 r. zakazującego utworzenia Stowarzyszenia Narodowo-Patriotycznego Represjonowanych Policjantów i Nauczycieli.

Wynika z tego, że w tej części skarga jest niedopuszczalna z powodu niewyczerpania krajowych środków odwoławczych w rozumieniu art. 35 § 1 Konwencji i musi być odrzucona zgodnie z art. 35 § 4.

iii. Stowarzyszenie Narodowo-Patriotyczne Polaków Poszkodowanych przez Bolszewizm i Syjonizm

Artykuł 17 Konwencji przewiduje:

„Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako przyznanie jakiegokolwiek państwu, grupie lub osobie prawa do podjęcia działań lub dokonania aktu zmierzającego do zniweczenia praw i wolności wymienionych w niniejszej Konwencji albo ich ograniczenia w większym stopniu, niż to przewiduje Konwencja.”

Trybunał przypomina, że generalnym celem art. 17 jest zapobieżenie wykorzystaniu przez grupy totalitarne (w ich własnym interesie) zasad sformułowanych w Konwencji. Aby osiągnąć ten cel nie jest konieczne pozbawienie wszystkich gwarantowanych praw i wolności tych osób, które są uznane za zaangażowane w działalność nakierowaną na zniwelowanie któregoś z praw i wolności. Artykuł 17 obejmuje zasadniczo te prawa, które przywołane, mogłyby ułatwić próbę oparcia o nie uprawnienia do angażowania się osobiście w działania zmierzające do zniweczenia jakiegokolwiek z praw i wolności zawartych w Konwencji (zob. *J. Glimmerveen i J. Hagenbeek przeciwko Niderlandom*, nr 8348/78 i 8406/78, Decyzja Komisji z 11 października 1979 r., Decisions and Reports 18, s. 187; *Roger Garaudy p. Francji* (dec.), nr 65831/01, 24 czerwca 2003 r.).

Odnosząc się do faktów niniejszej sprawy Trybunał zauważa, że regulamin Stowarzyszenia Narodowo-Patriotycznego Polaków Poszkodowanych przez Bolszewizm i Syjonizm zawierał w punktach 6, 12 i 15 twierdzenia zarzucające prześladowania Polaków przez Żydów oraz sugerujące istnienie nierówności pomiędzy nimi. Trybunał zgadza się z Rządem, że idee te mogą być postrzegane jako ożywiające antysemityzm. Rasistowskie nastawienie skarżących wynika także z antysemickiej wymowy niektórych twierdzeń zawartych w stanowiskach złożonych przed Trybunałem. Trybunał jest zatem przekonany, że dowody w niniejszej sprawie uzasadniają konieczność przywołania artykułu 17 (cf. *United Communist Party of Turkey i inni przeciwko Turcji*, wyrok z 30 stycznia 1998 r., Reports of Judgments and Decisions 1998-I, § 60).

Skarżący usiłowali zasadniczo skorzystać z art. 11 jako podstawy w Konwencji dla uprawnienia do angażowania się w działalność sprzeczną z tekstem i duchem Konwencji. Przyznanie im takiej możliwości prowadziłoby do zniweczenia praw i wolności wymienionych w Konwencji.

W konsekwencji Trybunał uważa, że skarżący nie mogą, z przyczyn zawartych w art. 17 Konwencji, opierać się na art. 11 Konwencji w celu zakwestionowania zakazu utworzenia Stowarzyszenia Narodowo-Patriotycznego Polaków Poszkodowanych przez Bolszewizm i Syjonizm.

3. Skarżący zarzucali ponadto na podstawie art. 14 Konwencji w związku z art. 11, że „sądowictwo tzw. III Rzeczypospolitej kontrolowane przez żydowskie interesy” zakazało utworzenia stowarzyszeń przez etnicznych Polaków.

Rząd twierdził, że z faktów niniejszej sprawy nie wynika dyskryminacja skarżących.

Trybunał ponownie stwierdza, że składając powyższą skargę, która sformułowana jest w antysemickich i obraźliwych słowach, skarżący zasadniczo usiłowali skorzystać z art. 14 w związku z art. 11 jako podstawy w Konwencji dla uprawnienia do angażowania się w działalność sprzeczną z tekstem i duchem Konwencji. Przyznanie im takiej możliwości prowadziłoby do zniweczenia praw i wolności wymienionych w Konwencji.

W konsekwencji Trybunał uważa, że skarżący nie mogą z przyczyn zawartych w art. 17 Konwencji opierać się na art. 14 w związku z art. 11 Konwencji.

Z TYCH PRZYCZYŃ TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

Uznaje, że skarga jest niedopuszczalna.

Mark VILLIGER
Zastępca Kanclerza Sekcji

Georg RESS
Przewodniczący